

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **Edko.cz s.r.o.**, sídlem Kelč 269, zastoupená JUDr. Ing. Pavlem Bürgerem, advokátem, sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v připsání částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů ke dni 14. 2. 2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2023, č. j. 31 Af 39/2022-64,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyni byl žalovaným jako správcem daně přiznán úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (za zdaňovací období červenec až listopad 2014 a březen 2015). Žalovaný tento úrok předepsal na osobní daňový účet žalobkyně, a to ke dni 24. 4. 2018 (za zdaňovací období listopad 2014), ke dni 2. 5. 2018 (za zdaňovací období březen 2015) a ke dni 9. 5. 2018 (za zbývajících zdaňovacích období). Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), změnilo

rozhodnutí žalovaného tak, že částku přiznaného úroku navýšilo, a to v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, č. 4055/2020 Sb. NSS. Po přezkumném řízení Odvolací finanční ředitelství vydalo nové rozhodnutí ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3668/22/5300-2244-713021 (dále jen „druhé odvolací rozhodnutí“), které částku přiznanou prvním odvolacím rozhodnutím dále navýšilo. Rozdíl mezi výší úroku přiznaného prvním a druhým odvolacím rozhodnutím činil 52 034 Kč a byl připsán na osobní daňový účet žalobkyně ke dni 14. 2. 2022.

[2] Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhala, aby Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) vyslovil, že předepsání druhé navýšené částky úroku ze zadrženého odpočtu daně z přidané hodnoty ke dni 14. 2. 2022 bylo nezákonným zásahem. Žalobkyně taktéž požadovala, aby krajský soud určil, že navýšení úroků druhým rozhodnutím o odvolání měl žalovaný zaznamenat na osobní daňový účet žalobkyně zpětně ke dni 24. 4. 2018, ke dni 2. 5. 2018 a ke dni 9. 5. 2018.

[3] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že zásahem může být chybná evidence na osobním daňovém účtu daňového subjektu, která neodpovídá rozhodnutím, ze kterých zapisované údaje vyplývají. V případě žalobkyně však k takové situaci nedošlo. Částku představující rozdíl mezi úrokem přiznaným odvolacími rozhodnutími žalovaný předepsal na osobní daňový účet žalobkyně k datu, k jakému druhé odvolací rozhodnutí obdržel, tedy k datu 14. 2. 2022. V této souvislosti krajský soud uvedl, že správce daně nemůže otálet s předepsáním úroku po neomezeně dlouhou dobu. Úrok ze zadrženého odpočtu v konkrétní částce však může na osobní daňový účet předepsat až na základě konkrétního vydaného rozhodnutí, nikoli zpětně. Novou výši přiznaného úroku žalovaný mohl připsat až po vydání druhého odvolacího rozhodnutí, což učinil, a to k datu, ke kterému rozhodnutí obdržel. Žalovaný tedy částku na osobní daňový účet žalobkyně připsal ještě předtím, než druhé odvolací rozhodnutí nabylo právní moci. Krajský soud tento postup žalovaného neshledal nezákonným zásahem, neboť dřívější připsání částky (před nabytím právní moci druhého odvolacího rozhodnutí) nijak nekrátilo práva žalobkyně, která nadto žádala připsání částky ještě k dřívějšímu datu.

[4] Krajský soud také nezpochybnil, že žalovaný na výši úroku ze zadrženého odpočtu nejprve nesprávně aplikoval § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020, který dle judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska výše úročení odporoval směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Chybný výpočet úročení nicméně nemohl vést k tomu, že správnou výši úroku mohl žalovaný na osobní daňový účet žalobkyně předepsat zpětně, s účinky do minulosti. Vznikla-li jí přesto postupem žalovaného škoda, je možno se jí dle krajského soudu domáhat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).

[5] K námitce žalobkyně, že postup žalovaného vedl k nezákonnému zatížení osobního daňového účtu žalobkyně částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani a částkou exekučních nákladů krajský soud odkázal na řízení vedené pod sp. zn. 31 Af 71/2021, ve kterém se touto otázkou zabýval.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Setrvala na svém závěru, že jí žalovaný neměl navýšenou částku úroku za zadrženého odpočtu na osobní daňový účet předepsat ke dni obdržení druhého odvolacího rozhodnutí (tedy ke dni 14. 2. 2022), nýbrž tak měl učinit zpětně k datům, ke kterým jí úrok předepsal žalovaný, byť původně v nesprávné výši (24. 4. 2018, 2. 5. 2018 a 9. 5. 2018). Pokud by žalovaný tímto způsobem postupoval, stěžovatelce by nevznikl daňový nedoplatek, ze kterého jí jednak nabíhal úrok z prodlení, a dále by jí nevznikly náklady související s exekucí vymáháním tohoto nedoplatku.

[7] Dle stěžovatelky existují pouze tři možnosti nápravy takto vzniklého nezákonného stavu. První možností je náhrada újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., což však stěžovatelka pokládá za problematické. Druhou možností je přiznání tzv. úroku z úroku jako kompenzace dlouhotrvajícího řízení o přiznání úroku ze zadrženého odpočtu. Toto řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 7 Afs 14/2024 a dosud není skončeno. Třetí možností je náhrada v rovině správní, a to formou žádosti o úpravu v evidenci daní ve smyslu provedení opravy dat splatnosti přiznaného úroku s následným zpětným předepsáním dříve odepsané částky úroku z prodlení a nákladů exekuce, což stěžovatelka učinila předmětem nynějšího řízení. Stěžovatelka se domáhá aplikace třetí možnosti, neboť újma vzniklá v režimu veřejného práva by se měla v tomto režimu také kompenzovat, nikoli spor odsouvat do občanskoprávního řízení vedeného podle zákona č. 82/1998 Sb.

[8] Stěžovatelka dále odkázala na § 254a odst. 4 daňového řádu účinného v roce 2018, dle kterého měl žalovaný úrok z daňového odpočtu předepsat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Pokud žalovaný tuto lhůtu nedodržel, dostal se do prodlení. Úrok ve správné výši náležel stěžovatelce od počátku, neboť rozhodnutí o něm mělo pouze deklaratorní povahu, proto jí měl být přiznán v uvedené lhůtě. Zpětnému předepsání úroku dle stěžovatelky nebrání žádné zákonné ustanovení. Zároveň by stěžovatelce neměla být kladena k tíži pozdější novelizace daňového řádu, neboť pochybení žalovaného spočívalo v jednání, ke kterému došlo již v roce 2018. Závěr krajského soudu je proto nesprávný, vychází-li z předpokladu, že žalovaný nebyl vázán žádnou lhůtou k předepsání úroku. Stěžovatelka se domnívá, že postup žalovaného a krajského soudu zasáhl do jejich práv zaručených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zároveň sám žalovaný úrok ze zadrženého odpočtu předepsal zpětně (ke dni obdržení nepravomocného rozhodnutí). Žalovaný měl proto i v ostatních případech postupovat shodným způsobem a úrok předepsat zpětně k datům, které stěžovatelka označila.

[9] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že ke zpětnému předepsání úroku ze zadrženého odpočtu není dán zákonný důvod. K předpisu může dojít až tehdy, je-li výše úroku ze zadrženého odpočtu postavena najisto, tzn. nejdříve okamžikem vydání podkladového rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud **kasační stížnost** posoudil a dospěl k závěru, že **není důvodná**.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že shodnými právními otázkami jako v nyní projednávané věci se za obdobných a souvisejících skutkových okolností zabýval v jiné stěžovatelské věci, o níž rozhodl rozsudkem ze dne 30. 7. 2024, č. j. 6 Afs 18/2024 - 39. Závěry, k nimž dospěl v tomto rozsudku a na nichž setrvává, jsou *mutatis mutandis* uplatnitelné i v nyní projednávané věci.

[12] Rozhodnutí o námitce daňového subjektu směřující proti stavu osobního daňového účtu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 9 Afs 285/2019-32, nebo ze dne 18. 3. 2021, č. j. 2 Afs 87/2019-26). Nejvyšší správní soud přesto ve své judikatuře připustil, že i samotná evidence daní na osobním daňovém účtu může v určitých případech zasáhnout do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, a tudíž proti ní musí existovat možnost soudní ochrany. To však platí pouze za situace, v níž daňový subjekt již nemá jiný prostředek obrany. V takovém případě může daňový subjekt proti evidenci daní na osobním daňovém účtu brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34). Jediným plausibilním tvrzením ve věci evidence údajů na osobním daňovém účtu, jež by zakládalo přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, je tvrzení o nesouladu stavu osobního daňového účtu daňového subjektu s jeho daňovými povinnostmi stanovenými rozhodnutími správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29).

[13] V nyní souzené věci stěžovatelka namítala, že žalovaný údaje evidoval k nesprávnému datu, tedy zpochybňovala soulad osobního daňového účtu s vydanými rozhodnutími z hlediska časové účinnosti zaznamenávaných údajů. Stěžovatelka tak uplatnila plausibilní tvrzení směřující proti evidenci údajů na jejím osobním daňovém účtu. Krajský soud se proto správně jí podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného věcně zabýval.

[14] Předmětem sporu je otázka, zda lze údaje evidované na osobním daňovém účtu daňového subjektu měnit se zpětnou účinností (*ex tunc*), konkrétně zda bylo možné ve stěžovatelské věci výši úroku ze zadržného odpočtu změněnou rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství o odvolání (druhým v pořadí) předepsat na osobní daňový účet až k okamžiku právní moci či vydání druhého odvolacího rozhodnutí, anebo zda mělo k předpisu úroků dojít se zpětnou účinností.

[15] Dle § 149 odst. 1 daňového řádu *správce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.* Osobní daňový účet je veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně (§ 149 odst. 2 daňového řádu).

[16] Podle § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) *správce daně předepíše úrok z daňového odpočtu na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Vznikne-li tak vratitelný přeplatek, vrátí jej současně s vrácením daňového odpočtu.*

pokračování

[17] Dle § 251c odst. 3 daňového řádu (účinného od 1. 1. 2021) *úrok hrazený správcem daně, u kterého pominuly podmínky pro jeho vznik, předepíše správce daně do evidence daní.*

[18] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti již charakterem osobního daňového účtu zabýval. Evidence daní zachycuje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, a to jak v rovině nalézací, tak v rovině platební. Nelze v ní evidovat daňové povinnosti, které existují pouze v latentní podobě a nebyly správcem daně určeny. Evidenci daní je tak nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech daňových subjektů, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tedy soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový dlužník evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Evidence daní má výhradně evidenční charakter a stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34). Evidencí informací na osobním daňovém účtu nevznikají, nezanikají, nemění se, ani se daňovému subjektu závazně neurčují žádná práva či povinnosti. Práva a povinnosti závazně stanovují rozhodnutí orgánů daňové správy a údaje na osobním daňovém účtu jsou pouze jejich odrazem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29).

[19] Byla-li např. daňovému subjektu pravomocně vyměřena daň, projeví se změna v evidenci k datu právní moci rozhodnutí správce daně (nejdříve k okamžiku vydání rozhodnutí). Je-li pravomocně stanovená daň posléze podrobena soudnímu přezkumu a dojde-li ke zrušení vydaného správního rozhodnutí, které daň pravomocně stanovilo, projeví se tato změna opět na osobním daňovém účtu, avšak až od okamžiku nabytí právní moci rozsudku soudu. Provádění zápisů zpětně (k datu v minulosti) by odporovalo bezprostřednosti a aktuálnosti evidence vedené na osobním daňovém účtu. Správce daně a daňový subjekt by při přijetí opačného výkladu neměli při nahlédnutí do osobního daňového účtu nikdy postaveno najisto, že v budoucnu nedojde ke zpětné změně zachyceného stavu. S tím se pojí i následek v té podobě, že by např. nebylo možné vydat spolehlivý výkaz nedoplateků, který je exekučním titulem, či rozhodnout o vratitelném přeplatku, neboť by nebylo postaveno najisto, zda v budoucnu (avšak se zpětnou účinností) nedoplatek či přeplatek nezanikne. Takový přístup by zjevně představoval značnou nejistotu na straně správce daně i daňového subjektu a vedl by k narušení smyslu a účelu vedení osobního daňového účtu jakožto aktuální evidence.

[20] Na základě těchto obecných východisek Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení nyní projednávaného případu. Stěžovatelka se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem domáhala, aby žalovaný údaje na jejím osobním daňovém účtu zaevidoval se zpětnou účinností ke konkrétním datům v minulosti. Krajský soud na podkladě právní úpravy předepisování úroku ze zadrženého odpočtu dovedl, že žalovaný tímto způsobem postupovat nemohl, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Zároveň je však třeba v této souvislosti dílčím způsobem korigovat odůvodnění rozsudku krajského soudu, neboť právní úprava předepisování úroku ze zadrženého odpočtu není v tomto ohledu rozhodující. Dle § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020) byl správce daně povinen úrok předepsat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Od 1. 1. 2021 daňový řád již lhůtu k předepsání

úroku neupravoval. Pro posouzení případu stěžovatelky je nicméně nerozhodné, která právní úprava předepisování úroku ze zadržného odpočtu na její případ dopadá. I úprava § 254a odst. 4 daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020) totiž určovala výhradně lhůtu, v níž byl správce daně povinen úrok ze zadržného odpočtu předepsat, tedy stanovila pouze časový okamžik, do kdy měl správce daně provést záznam na osobní daňový účet. Zároveň však již nestanovila, zda mohl být tento záznam do evidence proveden se zpětnými účinky, čehož se domáhá stěžovatelka. Vzhledem k tomu, že daňový řád časové účinky zápisu neupravuje, bylo dle Nejvyššího správního soudu nutno při řešení této otázky vyjít z výše popsáné podstaty a charakteru osobního daňového účtu.

[21] Jak již bylo uvedeno, osobní daňový účet představuje evidenci poskytující přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový subjekt evidován nedoplatek nebo přeplatek. Osobní daňový účet lze připodobnit k bankovnímu účtu, na kterém se průběžně evidují příchozí a odchozí platby, přičemž v konkrétní okamžik lze vždy určit, zda na bankovním účtu jsou disponibilní prostředky nebo dluh. Rovněž na osobním daňovém účtu lze v konkrétní okamžik určit, zda má na něm daňový subjekt evidován přeplatek či daňový nedoplatek. Charakter osobního daňového účtu tedy spočívá v jeho bezprostřednosti. V této konkrétní věci rozhodnutí zpětné účinky nestanovilo, a proto nepřipadaly v úvahu zpětné účinky zápisu. Změny na osobním daňovém účtu se tak v nyní posuzovaném případě správně projeví s účinky *ex nunc*.

[22] Provedení záznamů do evidence s účinky *ex nunc* není dle Nejvyššího správního soudu ani v rozporu s Listinou. Výklad předestřený krajským soudem i Nejvyšším správním soudem odpovídá podstatě osobního daňového účtu vymezené právní úpravou. Nejedná se proto o uplatňování státní moci mimo zákonný rámec, a tedy ani o porušení čl. 2 odst. 2 Listiny. Nedochozí ani k zásahu do práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny), neboť osobní daňový účet má výhradně evidenční charakter. Práva a povinnosti daňových subjektů jsou závazně stanovena a určována vydanými rozhodnutími finančních orgánů, údaje na osobním daňovém účtu jsou pouze jejich odrazem ve vedené evidenci. Do práva vlastnit majetek tak mohou v daném případě zasahovat konkrétní rozhodnutí, kterými byla stěžovatelce stanovena daňová povinnost, nikoli sama evidence na jejím osobním daňovém účtu.

[23] Na tomto závěru nic nemění ani konkrétní postup žalovaného v daném případě. Stanovení úroku ze zadržného odpočtu ve správné výši a jeho předepsání na osobní daňový účet skutečně trvalo žalovanému po značnou dobu. Žalovaný také při předepisování úroku postupoval nejednotně, což mu v napadeném rozsudku důvodně vytkl již krajský soud. Konkrétně žalovaný v nynější věci částku na osobní daňový účet stěžovatelky zaevidoval poté, co obdržel druhé odvolací rozhodnutí. V době zaevidování (14. 2. 2022) však druhé odvolací rozhodnutí ještě nenabylo právní moci (právní moci nabylo až 25. 7. 2022). Žalovaný tedy postupoval nesprávně, neboť záznam na osobní daňový účet učinil ještě před nabytím právní moci rozhodnutí, které zakládalo důvod pro provedení zápisu. Ani shledané pochybení žalovaného však nic nemění na výkladu učiněném Nejvyšším správním soudem ve shodě s krajským soudem, který vychází z podstaty evidence údajů na osobním daňovém účtu. Správce daně může údaje na osobní daňový účet předepsat na podkladě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, do té doby rozhodnutí nevyvolává právní účinky a zároveň zapisovaný údaj (daň či úrok) a jeho výše nejsou postaveny najisto. Nejvyšší správní soud se zároveň shoduje s krajským soudem, že dřívější

pokračování

zaevidování údaje (byť nesprávné) nijak negativně nezasáhlo do práv stěžovatelky, neboť ta žádala záznam na osobní daňový účet provést ještě k dřívějším datům.

[24] Nejvyšší správní soud nevyklučuje, že postupem finančních orgánů při přiznání úroku ze zadrženého odpočtu mohla stěžovatelce vzniknout újma. K řešení této újmy však daňový řád obsahuje konkrétní úpravu úroků. Dle § 251c odst. 1 daňového řádu správce daně hradí daňovým subjektům úrok z vratitelného přeplatku, z nesprávně stanovené daně a z daňového odpočtu. Tyto úroky mají kompenzovat škodu či dodatečné náklady, které daňovému subjektu vzniknou právě chybným či pozdním jednáním správce daně. Je tedy zřejmé, že právní úprava obsažená v daňovém řádu směřuje k tomu, aby se škoda způsobená postupem správce daně kompenzovala primárně prostřednictvím přiznaných úroků, nikoliv zpětnou změnou údajů na osobním daňovém účtu, kterou daňový řád výslovně neupravuje. Pokud by se daňový subjekt „necítil“ plně uspokojen náhradou (úroky) poskytovanou dle daňového řádu, má možnost se případných nároků domáhat v řízení dle zákona č. 82/1998 Sb.

[25] Případné zvýšené náklady stěžovatelky spojené s nesprávným či pozdním postupem žalovaného jí tedy mají být kompenzovány příslušnými úroky dle daňového řádu, zejména úrokem ze zadrženého odpočtu. Pokud by stěžovatelka měla za to, že jí vznikla škoda, kterou by výše přiznaných úroků nepokrývala, k odškodnění slouží řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., jak správně uvedl krajský soud.

[26] K nezákonnému zásahu v podobě úroků z prodlení a nákladů daňové exekuce, který stěžovatelka okrajově zmínila, Nejvyšší správní soud uvádí, že přezkum tohoto zásahu je předmětem samostatného řízení, jak sama stěžovatelka potvrdila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na výše citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 6 Afs 18/2024, ve kterém se tímto zásahem zabýval. Pokud stěžovatelka odkazovala na možné přiznání úroku z úroku jako kompenzace dlouhotrvajícího řízení o přiznání úroku ze zadrženého odpočtu, je tato otázka předmětem samostatného řízení, jež je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 7 Afs 14/2024. V nynějším řízení nebylo namíste se touto otázkou zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, pročť ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu